

Hồi Thứ Mười Ba

Nhân Đãi Nhân, Tình Báo Đáp Tình

Thảm Họa Đến Diệt Thượng Quan Phủ

T

hật lạ, Châu Sách lại tự xuất hiện từ phía hạ nguồn và cứ đứng đó gọi mọi người:

- Tại hạ may không nhục mệnh, vậy xin quy hồi quý phủ trước.

Cứ thế, Châu Sách lao đi với thuật khinh công quả nhiên chỉ mới lần đầu thi triển trước mắt mọi người. Dù vậy, vì thấy Châu Sách vừa chạy vừa nâng cao vạt áo, lão thái thái vội hối thúc giục giã:

- Mau lên! Vì nếu đã đắc thủ thì không thể giữ Tử Hoa Tuyết Ngư quá một canh giờ.

Thế là mọi người tận lực chạy. Nhưng để đuổi kịp Châu Sách thì cũng là lúc tất cả cùng về đến Thượng Quan phủ gia.

Chờ sẵn họ là thanh âm thập phần hỗn hởi của đạo trưởng Thạch Quan:

- Đã có hỉ tín, vô lượng thọ phật. Bần đạo đã xem lại toàn bộ di cáo của tiền nhân, vội quay trở lại quý phủ để đưa tin. Hóa ra Tử Hoa Tuyết Ngư vẫn sinh trưởng ở Tử Vực Tuyền và còn...

Châu Sách nâng cao vạt áo ngay trước mặt Thạch Quan đạo trưởng:

- Có phải là sinh vật này? Nếu đúng thì xin phiền đạo trưởng mau mau trở điệu thủ ngay.

Vậy là chẳng để ai kịp nhìn thấy vật được chứa trong vạt áo, Châu Sách tự đi trước, tiến thẳng đến tịnh phòng, nơi Thượng Quan Võ vẫn thêm thiếp nằm chờ chết.

Đạo trưởng Thạch Quan hoang mang bám sát theo sau:

- Trong di cáo cũng lưu lại, ở chỗ Tử Hoa Tuyết Ngư sinh trưởng và tồn tại còn có cả bội đan của nó. Di vật truyền đời để đến lượt, trước khi Tử Hoa Tuyết Ngư nào đó phải chết vì đã sống hết kiếp, nó phóng xuất tất cả những gì đã có vào nội đan. Vì thế, theo thời gian, nội đan càng to thì càng trân quý. Châu thiếu hiệp nếu đủ đởm lược mạo và lại an toàn vượt thoát từ Tử Vực Tuyền thì liệu dám nữa không, tự quay lại tìm và sở hữu nội đan bần đạo vừa nói?

Nhưng Châu Sách bỗng trở nên ưu tư lạ, không đáp gì mà cũng chẳng mở miệng nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nép lùi về một bên, không những không màng đến chuyện cả bản thân lẫn y phục đang ướt sũng mà ngay đến cả những gì xảy ra quanh đó cũng chẳng để ý lưu tâm.

Cũng may, ai nấy ở Thượng Quan phủ gia vì đều đang nôn nao chờ đợi tài diệu thủ của đạo trưởng Thạch Quan ắt sẽ khiến Thượng Quan Võ hồi sinh nên vẫn chưa ai phát hiện ra bộ dạng lẫn trạng thái kỳ lạ của Châu Sách.

Kể cả bản thân Châu Sách có lẽ cũng không nhận biết tâm trạng thực lúc này là thế nào. Và điều đó chợt được minh chứng khi bất ngờ Châu Sách mơ hồ phát hiện có một bàn tay hoặc chộp hoặc vỗ vào vai.

Châu Sách lập tức có phản ứng, không chỉ vội dịch bộ mà còn tự vòng tay lên gạt đỡ vào bàn tay kia. Tay còn lại thì Châu Sách cũng hươ lên, vẽ nên chiêu thức tấn công vào ai đó là chủ nhân bàn tay nọ.

Thế là chủ nhân của bàn tay, chính là Thượng Quan Lĩnh, do đột ngột bị Châu Sách phát chiêu công nên cũng xuất chiêu đối phó, cùng Châu Sách diễn khai một trận cận chiến mà chẳng ai ngờ là có thể xảy ra.

Vì nơi khai diễn trận chiến vẫn là gian tịnh phòng, nơi Thượng Quan Võ đang được tài diệu thủ của Thạch Quan đạo trưởng chữa trị nên dĩ nhiên những ai đương diện đều mục kích.

Thượng Quan Tuyết Hà kinh nghi toan kêu thì nghe lão thái thái nội tổ mẩu khê gắt:

- Chớ hốt hoảng. Há không nhận thấy gã đang lúc xuất thần sao? Còn Lĩnh nhi, cứ tiếp tục đối chiêu. Nếu không thể giúp gã tự lĩnh hội thêm các chiêu thức đã tự thấu đạt thì cũng là cơ hội nhận biết xem đường lối sở học của gã là thế nào.

Mọi người vỡ lẽ và nhận ra quả thật Châu Sách đang có trạng thái tương tự xuất thần. Vì hầu như Châu Sách không nghe những gì lão thái thái vừa nói, bằng chứng là vẫn tiếp tục biến chiêu, dần phô bày rõ hể càng kéo dài thì mọi phản ứng càng thêm linh hoạt lẫn lợi hại.

Đổi lại, ai cũng nhận ra Thượng Quan Lĩnh dù thân danh là chủ nhân Thượng Quan phủ gia thế mà càng đối phó Châu Sách thì càng có sắc mặt ngưng đọng thật nghiêm trọng.

Được một lúc, với diện mạo đã thấm đẫm mồ hôi, Thượng Quan Lĩnh chợt động thân lao vọt ra bên ngoài.

Vù...

Châu Sách cứ thế lao theo như thể Thượng Quan Lĩnh là từ thiết thạch chạy đến đâu thì hút Châu Sách theo đến đấy. Mọi người kinh nghi cũng lao ra ngoài và hiểu ngay vì sao Thượng Quan Lĩnh chợt có thái độ này.

Thế là với không gian xung quanh đã được thoáng rộng, không gò bó và chật hẹp như trong phòng lúc nãy, Thượng Quan Lĩnh lập tức thi triển tuyệt kỹ, dụng lực nhiều hơn, phổ thành chưởng, đối phó và tấn công Châu Sách từ khoảng cách xa hơn, không muốn tiếp tục cận chiến nữa.

Ào...

Nhưng Châu Sách như vẫn muốn cận chiến, thế là cứ ngang nhiên đập bộ, tự du mình vào vùng phạm vi uy lực chưởng phong của Thượng Quan Lĩnh, cơ hồ không nhận biết đây là hành vi cực kỳ mạo hiểm, sẽ khiến Châu Sách hoặc táng mạng hoặc bị nội thương nếu để chưởng phong ấy chạm vào.

Thượng Quan Lĩnh kinh hãi, vội thu chưởng về. Ngờ đâu, chưởng chiêu chỉ mới thu, Châu Sách vẫn tiếp tục đập bộ nên xuất kỳ bất ý vừa tiếp cận Thượng Quan Lĩnh vừa thần tốc xuất phát một chiêu sát thủ.

Vù...

Mọi người bàng hoàng nhìn. Thượng Quan Lĩnh vì cũng bàng hoàng tương tự nên chợt nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Tuyết Hà bật lên tiếng kêu thất thanh, thét thật to:

- Châu huynh!...

Châu Sách tỉnh hồn, ngay tức khắc đình thủ, đảo đôi mắt ngơ ngác nhìn quanh rồi tự kêu:

- Sao lại thế này? Điều gì đã xảy ra?

Thượng Quan Lĩnh cũng hoàn hồn, nghi hoặc hỏi Châu Sách:

- Thiếu hiệp không nhớ vừa có những hành động gì hay sao? Thiếu hiệp mới giao đấu với ai vậy?

Châu Sách ngẩn người, lại nhìn quanh một lần nữa. Sau cùng thì dừng mục quang ở Thượng Quan Lĩnh vẫn đứng rất gần:

- Giao đấu ư? Với tiền bối ư? Chao ôi. Vậy là vẫn bối lại vừa trải qua cơn mê muội, tương tự lúc ở đáy Tử Vực Tuyên? Liệu văn bối đã có gì thất lễ chăng? Mong lượng thứ. Thật văn bối không hiểu sao lại thế này? Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao?... Tại sao?...

Vẫn cứ mãi lằm bằm tự hỏi, Châu Sách dần bỏ đi và chỉ có mỗi một Thượng Quan Tuyết Hà vì được nội tổ mẫu ngắm ngắm dùng mắt ra hiệu là vội rảo bước đi theo Châu Sách.

*

* *

Thượng Quan Tuyết Hà rất ngạc nhiên nhìn nhân vật vừa bất chợt xuất hiện:

- Nội tổ mẫu!

Lão thái thái nhẹ gật đầu:

- Gã sao rồi?

Thượng Quan Tuyết Hà thở dài:

- Vẫn như vậy. Cứ mãi nằm im, mở mắt trừng trừng nhìn bất định. Chỉ bật dậy ăn khi cảm thấy đói, sau đó lại nằm, tuyệt nhiên chẳng biết gì đến xung quanh.

Lão thái thái lại gật:

- Như vậy đã ba ngày?

Thượng Quan Tuyết Hà kinh nghi:

- Theo nội tổ mẫu thì đã đủ hay hãy còn quá ít? Điều nào đây?

Thế là lại đến lượt lão thái thái thở dài:

- Chẳng ai biết được, trừ gã. Bất quá lão thân chỉ muốn tự đến để xem gã đã như thế nào vào liệu có phương cách gì giúp gã chăng? Và dĩ nhiên lão thân cũng chẳng biết nếu có thể thì phải giúp như thế nào, hầu đừng gặp cảnh lợi bất cập hại. A...

Chợt có tiếng đống là cửa Châu Sách cất lên khá gần:

- Đã phiền đến lão thái thái, tiểu nhân thật áy náy khôn xiết.

Ai cũng ngạc nhiên quay nhìn và Thượng Quan Tuyết Hà reo lên thật mừng:

- Đa tạ cao xanh đã cho Tuyết Hà nhìn thấy lại Châu huynh như ngày nào.

Châu Sách mỉm cười, thần tình mười phần tươi tỉnh, vội thi lễ nói với lão thái thái:

- Đại thiếu gia đã như thế nào? Ất nhờ hồng phúc của lão thái thái, đại thiếu gia đã hồi phục.

Lão thái thái gật đầu, tìm chỗ ngồi xuống và cũng ra hiệu cho Châu Sách cùng ngồi:

- Về Võ nhi thì không cần bàn vội. Vì qua sắc thái của người lúc này, chẳng nét nào trầm mặc ưu tư, lão thân đoán, như người đã có câu đáp án cho dù kỳ hạn một năm chưa mãn? Và nếu lão thân liều đoán không lầm thì lời đáp cũng sẽ là lời từ biệt.

Châu Sách cũng tự tìm chỗ ngồi xuống:

- Lão thái thái liệu việc như thần. Và nếu biết trước thế này, lẽ ra tiểu nhân nên tự tìm lão thái thái sớm hơn.

Thượng Quan Tuyết Hà phát hoảng:

- Sao phải ra đi? Thượng Quan phủ gia luôn rộng mở, nhất là đối với Châu huynh. Vậy thì...

Lão thái thái lừ mắt:

- Người biết gì mà nói chen vào? Hãy mau ra ngoài, chờ lão thân nói xong đã.

Châu Sách ngăn lại:

- Xin để tiểu thư lưu lại. Vì tiểu nhân quyết định sẽ ngay lập tức ly khai.

Lão thái thái bỏ qua Thượng Quan Tuyết Hà, quay lại với Châu Sách:

- Thật như thế ư? Vậy không phải người đang có gì cần nói hay sao?

Châu Sách kinh ngạc:

- Sao lão thái thái biết?

Lão thái thái cười cười:

- Vì người đã ngồi. Nếu không phải có chuyện muốn thổ lộ thì ngồi làm chi? Vậy nói đi, lão thân xin rửa tai nghe.

Châu Sách giật mình:

- Lão thái thái còn đoán được gì nữa không? Nếu không, mấy chữ “rửa tai nghe” phải hiểu theo ý gì?

Lão thái thái chợt đề xuất:

- Nếu lão thân vẫn muốn chỉ cùng một mình người tiếp tục đàm đạo thì sao?

Châu Sách cau mày:

- Trừ phi ở lão thái thái sắp có điều tỏ bày cần giữ kín thì xin tùy tiện. Phần tiểu nhân, thiết nghĩ những gì định nói, tiểu thư dù có nghe cũng chẳng hề chi.

Thế là lão thái thái gật đầu:

- Thế thì điều người sắp nói nhất định có liên quan đến an nguy của toàn thể Thượng Quan phủ gia. Đây là để đáp lại câu người vừa hỏi lão thân bảo rửa tai nghe có hàm ý gì.

Châu Sách thật sự thán phục:

- Cao minh. Vậy thử đoán xem tiểu nhân sắp nói những gì?

Lão thái thái vùng hạ thấp giọng:

- Nhất định có liên quan đến hung thủ thả độc xà mà thi thể được người vùi lấp quá vội. Có đúng không?

Châu Sách giật mình:

- Còn gì nữa không?

Lão thái thái nheo mắt lại:

- Người đã nhận ra hung thủ. Lão thân đoán như vậy. Nhưng do người mãi vẫn không cáo giác, lão thân liệu đoán đây là ở người có nhiều chỗ không tiện. Và nói về không tiện thì lão thân không thể không nhớ đến một môn phái người từng lập thệ là không bao giờ được tùy tiện đề cập đến họ. Vậy suy ra, hung thủ thả độc xà thuộc môn phái này. Cũng vì thế, mấy ngày qua người mới có tâm trạng hoang mang phân vân vô tả. Đến độ đã tự thốt lên, đúng hơn là luôn tự hỏi: "Tại sao? Tại sao?". Thế là lão thân đoán tiếp. Vì tuân theo lời đã lập thệ, người quyết không cáo giác họ. Nhưng do thấy họ đã có dấu hiệu muốn đối phó bốn phủ, người lại phân vân, phải cân nhắc lại mọi ân tình, nếu không nói thì áy náy với bốn phủ, còn phải nói thì nên thổ lộ thế nào đây hầu vẹn cả đôi đường. Đúng chẳng? Và nếu đúng, thoát tiên lão thân xin có lời đa tạ vì người thật sự không nỡ bỏ mặc bốn phủ. Và sau là...

Châu Sách bật đứng lên:

- Hảo. Tất thấy đều được lão thái thái lợi hại đoán đúng, khiến tiểu nhân từ trạng thái tự biết khó mở lời chuyển sang thật dễ dàng. Vậy xin quý phủ cẩn trọng cho và phần của tiểu nhân đến đây là xong. Xin cáo biệt.

Lão thái thái vẫn ung dung nhẹ vẩy tay:

- Đừng vội. Vì lão thân nào đã nói xong. Cũng xin hứa, người chỉ cần nghe lão nói nốt câu cuối cùng mà thôi. Sau đó nếu vẫn muốn nói lời cáo biệt thì lão thân quyết không miễn cưỡng.

Châu Sách dè dặt, dần ngồi xuống:

- Càng nhiều cơ hội gần gũi, tiểu nhân càng minh bạch lão thái thái thật lợi hại. Vậy điều sắp nghe nhất định rất nghiêm trọng? Được, tiểu nhân xin được chỉ giáo.

Lão thái thái hài lòng:

- Ngoan. Vì luận về tư chất, lão thân thừa nhận Châu Sách người là hạng thiên phú. Kể cả tâm cơ, cũng vậy, rất là miễn tiệp. Nhưng về bề lịch duyệt thì quả thật cũng cần được chỉ dạy nhiều. Hãy nên ngoan ngoãn như vậy thì ắt được lão thân dốc túi chỉ bảo cho. Và nếu có người làm được truyền nhân thì quá tốt, vô cùng tốt.

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Tiểu nhân cũng thấy tiếc vì e chẳng được lão thái thái giáo huấn nhiều hơn.

Lão thái thái lắc đầu:

- Vậy thì cứ nghe. Thà nghe một hơn là chẳng nghe gì. Là thế này, người nghĩ sao nếu lão thân có phần quả quyết hung thủ thả độc xà thật ý là nhằm vào người, đối phó người?

Châu Sách phản bác ngay, dù cũng có phần chột dạ:

- Nếu là vậy, có thể đoán như thế này chẳng, là ở quý phủ có nội gian?

Lão thái thái phì cười:

- Người không hiểu rồi. Vì việc người mạo hiểm để tìm Tử Hoa Tuyết Ngư cứu mạng Võ nhi thì trước đó cũng có nhiều thượng khách vì vẫn lưu ngụ trong bốn phủ nên cũng hay biết. Ý lão thân nói, hung thủ phát hiện người tuyệt đối chẳng phải do bốn phủ có gian nhân.

Châu Sách cũng phì cười:

- Thật sao? Vậy cho hỏi, việc tiểu nhân ngày đầu đến đây vì bất khả kháng nên phải bộc lộ bản lãnh được gọi đùa là “bị thọt”, việc này thật ra chỉ có lão thái thái và nữ nương Thu Nguyệt mục kích. Thế thì tại sao đại thiếu gia cũng hay biết, rồi dẫn đến chuyện mọi bằng hữu của đại thiếu gia lần lượt biết? Tại sao vậy?

Lão thái thái giật mình:

- Có chuyện này ư? Vì lão thân ngỡ, theo lời Thu Nguyệt bẩm cáo lại, do cách tự luyện công của người đã sơ suất bại lộ khiến họ sinh nghi. Rồi vì người không đủ nhẫn nại chịu nhục nên buộc phải bộc lộ bản lãnh ấy. Không phải như thế sao?

Thượng Quan Tuyết Hà nhờ đó có cơ hội chứng minh sự hiện diện là hữu dụng:

- Hoàn toàn không phải. Và lúc đó đích thực hài nhi cũng ngạc nhiên, còn có ý hờn giận là tại sao chuyện đó chỉ có đại ca tổ tường, phần hài nhi thì chẳng được ai cho hay.

Lão thái thái dần biến sắc:

- Phải hỏi lại Thu Nguyệt. Vì chuyện này, ngoài một mình thân phụ người lão thân nghĩ phải cho hay thì lão thân đã dặn Thu Nguyệt chẳng nên cho ai biết. Vậy mà... Hừ! Quả thật là trong bốn phủ có gian nhân. Càng nghĩ càng thêm hổ thẹn. Hừ...

Phản ứng của lão thái thái không làm Châu Sách đắc ý, vì bản thân cũng đang có mối nghi ngại riêng. Châu Sách bảo:

- Nếu quý phủ thật sự có nội gian thì lão thái thái còn nguyên do nào nữa chẳng để vãn quả quyết tai họa xảy đến cho đại thiếu gia cũng là dụng ý đối phó tiểu nhân? Vì suy cho cùng, môn phái nọ phần thì chẳng có lý do gì, phần thì cũng không có lợi gì để họ bỗng nhắm vào tiểu nhân.

Lão thái thái thở dài:

- Liệu người có đang quá miễn cưỡng qua lời biện bạch này chẳng? Nhưng tùy người thôi. Vì như đã nói, lão nhân thừa nhận ở người có không ít tâm cơ, nhất là qua suốt thời gian vừa rồi người lưu ngụ tại đây. Lão thân tin chắc ở bốn phủ cũng có những thái độ dù kín đáo thế nào vẫn khiến người hoặc ngộ nhận hoặc nghi ngại. Vậy hãy tận dụng mọi tâm cơ sẵn có để tự suy xét những lời lão thân vừa nói. Và đừng quên thật tâm lão thân chỉ muốn tốt cho người.

Châu Sách cảm kích:

- Tiểu nhân tự hiểu từ bản thân cũng khiến quý phủ không nhiều thì ít vẫn nghi ngại. Tuy nhiên hể đã nói thì nói cho kỳ hết, đấy là nhờ bản thân nhẫn nại chịu đựng, sau nữa là nhờ lão thái thái luôn suy xét và cân nhắc mọi bề, đã phần nào giúp tiểu nhân cơ hồ tự mình bạch, tự phơi bày trọn vẹn tâm can khiến mọi người ngộ nhận nếu đã từng có đều tự xóa bỏ, tự cởi mở. Một lần nữa xin có lời đa tạ lão thái thái.

Thượng Quan Tuyết Hà e dè lần lượt nhìn cả hai:

- Nội tổ mẫu, hài nhi liệu có thể tỏ bày đôi lời chẳng? Vì hài nhi đang cảm nhận sao giữa bốn phủ và Châu huynh như luôn giữ kẽ với nhau, vẫn còn những khoảng cách mà lẽ ra nếu đừng ai dụng tâm cơ với nhau, tương tự cách nghĩ và cách xử sự của hài nhi với Châu huynh thì ắt hẳn chẳng còn bất kỳ khoảng cách nào. Và liệu hài nhi có thể nói thẳng thêm một câu nữa được chẳng, là điều ắt hẳn Châu huynh cũng tự đoán được nhờ tâm cơ mẫn tiệp sẵn có của bản thân, rằng Thượng Quan phủ gia đã lầm

nghe ngờ thành tâm và thiện ý của Châu huynh, quả là sự ngộ nhận đáng tiếc. Thế nên...

Châu Sách vội ngắt lời Thượng Quan Tuyết Hà:

- Tiểu thư đừng nên nói như vậy, cũng đừng có thái độ phiến trách lệnh tổ mẫu. Bởi những sự ngộ nhận hay những nghi ngờ đã có ư, thú thật, nếu là tại hạ ắt cũng suy nghĩ tương tự. Nhưng may thay như tại hạ vừa tỏ bày, kỳ thực là do song phương tự biết kèm chế khiến mọi điều đáng tiếc đã chỉ dừng ở đấy, nhờ vậy vẫn còn nguyên đó những thiện cảm từng có ở mỗi người. Tiểu nhân nói như vậy có đúng chẳng, lão thái thái?

Lão thái thái hài lòng:

- Lão thân thêm minh bạch Châu Sách người thật quang minh lỗi lạc, nhất là ân oán phân minh. Không sai, chẳng những là thiện cảm mà lão thân càng thêm tán phục cách hành xử của người. Vậy lão thân có một ý này, không là chỉ giáo, trái lại hãy cứ xem đây là lão thân suy nghĩ hộ người. Rằng người nghĩ sao nếu ngay khi phát hiện bọn ẩn danh giấu mặt, là những kẻ thuộc môn phái người không tiện tiết lộ, đã chủ ý ngăn cản bốn phủ tìm bắt Tử Hoa Tuyết Ngư để cứu mạng Võ nhi, thì lão thân đã có ngay những nhận định họ cố tình đối phó với người?

Châu Sách nhẹ cúi đầu:

- Xin được nghe chỉ giáo.

Lão thái thái bảo:

- Để cứu Võ nhi chỉ có đúng hai phương cách và người cũng đã biết. Vậy liệu có làm chẳng khi lão thân nghĩ sở dĩ họ hành động như thế là để người vì không thể không giúp bốn phủ cứu mạng Võ nhi nên thế nào cũng tiến hành theo phương cách thứ hai?

Châu Sách ngỡ ngàng:

- Ý lão thái thái nói họ chủ tâm tạo cơ hội cho tiểu nhân quay lại với họ?

Lão thái thái gật đầu:

- Chỉ có thể hiểu như thế. Và đã vậy thì cũng nên suy cho cùng rằng nếu họ muốn người quay lại ắt chỉ vì một trong hai nguyên nhân này. Thứ nhất, là do người có tư chất, là tư chất để luyện võ công đạt mức cao minh, họ thấy tiếc và cần có người, vì thế họ buộc phải dùng cách này.

Châu Sách phân vân, rồi gật đầu:

- Rất có thể. Nhưng đã như vậy thì chỉ cần một nguyên do là đủ, sao lão thái thái cho là vẫn còn nguyên do thứ hai?

Lão thái thái cười lạt:

- Nghịch ngã giả vong. Người hiểu chứ? Vì phạm giới giang hồ thường hay đổ kỹ nhau. Người có tư chất, họ sẽ có lợi nếu được người là người của họ. Vậy thì họ phải chẳng sẽ rất bất lợi nếu chẳng có được người? Thế nên, này, đừng hiểu sai ý của lão thân, trái lại hãy tự nhớ, là người từng lập thế sẽ không tiết lộ cũng không được tùy tiện quay về trụ sở của họ. Vậy họ sẽ xử sự như thế nào nếu người tuy quay về đó cầu y nhưng không thuận phục lưu lại chỗ của họ? Và đó là cách để kết tội người bội tín. Rõ chưa? Thật ý của lão thân là, được người - họ lưu, không được người - họ giết. Người cứ nghĩ kỹ thì biết.

Châu Sách chấn động:

- Họ không thể làm thế, nhất là qua cách họ từng đối xử với tiểu nhân.

Lão thái thái bảo:

- Hoặc vì trước đó họ chưa bộc lộ hoặc chỉ mới sau này có thể người đã từng phạt ý ai trong số họ. Hãy nghĩ đi. Và nếu cần, lão thân sẽ chỉ cho người cách ứng phó.

Châu Sách cau mày:

- Đối đầu họ ư? Không thể nào, một là vì tiểu nhân vô khả, hai là vì tất cả chỉ còn trong giả thuyết, chẳng hề có bằng cứ nào xác thực.

Lão thái thái móm mém cười:

- Đương nhiên phải cần có đủ bằng chứng. Nếu không thì chỉ là hồ đồ sao? Không phải, lão thân chỉ muốn người có thái độ thế này, là nên đứng ngoài mọi việc, tạm thời tự thủ bàng quan, để xem mọi việc diễn tiến ra sao. Đừng vội quy kết gì cả, nhưng cũng đừng khinh xuất và xem thường những gì lão thân nói hôm nay. Và chỉ vậy thôi, cho người thấy lão thân thủy chung vẫn không hề miễn cưỡng người bất kỳ điều gì. Được rồi, giờ người muốn đi thì cứ đi.

Và lão thái thái đứng dậy, dấu hiệu cho thấy cuộc nói chuyện đã kết thúc. Điều này khiến Thượng Quan Tuyết Hà chấn động:

- Sao nội tổ mẫu không thuyết phục Châu huynh lưu lại? Vì nếu muốn tự thủ bàng quan, chờ xem mọi việc thì chẳng đâu tiện lưu lại cho bằng Thượng Quan phủ gia của chúng ta. Đây là nói họ nhất định đã biết Châu huynh bấy lâu nay vẫn lưu ngụ ở đây.

Lão thái thái đáp lại:

- Gã có tâm cơ, dù lưu lại hay ra đi thì lão thân vẫn tin chắc gã đủ bản lĩnh đối phó. Nếu gã không lo thì người đa sự làm gì?

Chợt Châu Sách tuy bật đứng lên nhưng lại gọi:

- Nếu đã thật lòng tin, tiểu nhân từ lâu cũng có một vài nghi vấn, liệu có được lão thái thái hạ cố và ứng thuận tứ giáo chăng?

Lão thái thái liền gật đầu, chứng tỏ như vẫn chờ điều này:

- Nghi vấn về lão thân ư? Được, cứ nói. Vì nếu có thể thì lão thân sẵn sàng giải bày.

Ngờ đâu Châu Sách lại lắc đầu:

- Nhưng không phải ở đây. Tốt nhất là nên ở nơi lão thái thái đang cư ngụ.

Lão thái thái chớp nhẹ đôi mắt nhăn nheo:

- Người muốn như thế thật chứ? Vậy thì đi.

Thượng Quan Tuyết Hà hoài nghi:

- Có vẻ Châu huynh không muốn để ai nghe, kể cả Tuyết Hà?

Châu Sách thản nhiên thừa nhận:

- Dù có bị phiền trách thì tại hạ cũng vẫn phải nói, đó là tiểu thư thà đừng nghe thì hơn. Vì như đã đến lúc cần phải xóa bỏ dần mọi khoảng cách giữa tại hạ và quý phủ, chẳng phải là điều mà tiểu thư đang mong đợi hay sao? Và đã vậy thì tại hạ chỉ cần đàm đạo riêng với lệnh tổ mẫu mà thôi.

Và cứ thế, Châu Sách tiến lên, vừa đi bên cạnh vừa lễ độ dìu lão thái thái đã cao niên cùng đi.

Được một lúc, họ gặp nữ nương Thu Nguyệt đang đi ngược về phía họ. Thu Nguyệt tỏ ra ngạc nhiên:

- Châu thiếu hiệp đã bình ổn? Mấy ngày qua ta vẫn lo, nhất là đại thiếu gia Thượng Quan Võ cứ luôn muốn gặp Châu thiếu hiệp.

Châu Sách không có cơ hội đáp, bởi lão thái thái đã tự lên tiếng:

- Nếu Võ nhi chỉ muốn gặp để đáp tạ thì không cần. Trái lại, người hãy bảo y, là lão thân muốn y phải tự thay đổi, phải xử sự sao cho đúng mực. Đừng mãi vì bản thân mà gây phiền lụy cho người. Mà này, tạm thời lúc này lão thân cũng không cần người. Nhớ, đừng quấy rầy đấy. Thôi, tiếp tục đi nào.

Châu Sách lại tiếp tục đưa lão thái thái cùng đi và khi có cơ hội liền khẽ hỏi:

- Lão thái thái như chẳng mấy hài lòng về đại thiếu gia?

Lão thái thái cười lạt hỏi ngược lại:

- Vậy người không phật lòng ư? Này đừng nói dối. Vì lão thân thừa biết từ lâu, ở Thượng Quan phủ gia ngoài Tuyết Hà thật chẳng đáng cho người bận tâm, còn thì đến cả lão thân e người cũng không thật hài lòng.

Châu Sách biến sắc, toan chữa lại thì lạ thay tự lão thái thái cũng tức thời thay đổi thái độ qua một tiếng thở dài và bảo:

- Dù vậy Tuyết Hà và người đều nói đúng. Lão thân thật mong sau lần đàm đạo này, mọi khoảng cách đã có giữa người và lão thân, chỉ một mình lão thân thôi, được xóa bỏ. Phải chăng cũng vì mong muốn như vậy nên người có ý định chỉ cần cùng riêng lão thân tiếp tục đàm đạo? Vậy thì hãy đi nhanh hơn. Đừng quá bận tâm cho lão thân quá già, hễ đi nhanh là mệt. Không có đâu.

Châu Sách cũng nhẹ thở dài:

- Vừa cao niên vừa thật sự lợi hại như lão thái thái, a..., ước chi tiểu nhân luôn được tiếp nhận mọi giáo huấn từ nhân vật như lão thái thái.

Lão thái thái chộp ngay cơ hội này:

- Người cũng là một hảo tiểu tử, lão thân càng mong muốn hơn bội phần là nếu có một kẻ như người để có thể truyền lại mọi kiến văn thì tốt biết bao. Vậy đã có gì ngăn cách khiến những mong muốn giữa lão thân và người không toại nguyện?

Châu Sách chột bảo:

- Đã từng có ý định nhận tiểu nhân làm dưỡng đệ, vậy lúc này thì sao, lão thái thái có còn giữ ý định đó nữa chẳng?

Lão thái thái xúc động, toàn thân khẽ run khiến đôi chân khựng lại:

- Người bảo sao? Nhưng chẳng phải như vậy. Ý lão thân không phải hỏi như vậy. Mà chỉ muốn biết liệu người có ưng thuận lời thỉnh cầu của lão thân chẳng? Hãy nhớ, đây là lão thân thỉnh cầu.

Châu Sách cũng run khẽ khắp thân, nhưng là vì chấn động:

- Ở quý phủ vậy là có nội tình bất ổn? Mà thôi, lẽ ra tiểu nhân không nên hỏi như vậy. Trái lại, a... vì kỳ thực từ đã lâu tiểu nhân hằng mong có một nhân vật như lão thái thái để được tiếp nhận mọi chỉ giáo. Thế nên nếu đã ưng nhận thì mọi ưu tư phiền não của lão thái thái nhất định cũng sẽ là của tiểu nhân. Tóm lại, tiểu nhân thật không nên

hỏi và chỉ nên đáp lời rằng kể từ nay xin được nhận lão nhân gia như là nội tổ. Có được chăng, lão nhân gia?

Lão thái thái thêm xúc động, chợt run run áp cả hai bàn tay, vỗ nhẹ vào tay của Châu Sách vẫn đang dùng để dìu đưa bản thân lão thái thái nãy giờ:

- Hảo, ngoan lắm. Hảo hài tử. Vậy đừng xưng là tiểu nhân nữa. Vì cũng từ lâu lão thân đâu còn kể hài tử là hạng gia nhân. Người ngoan lắm, hảo hài tử người quả thật đang làm lão thân hài lòng. Nào, mau đưa lão thân đi nào. Bởi với tâm trạng lúc này quả thật lão thân e khó thể đi nếu chẳng có ai dắt dìu.

Họ tiến vào một gian tịnh phòng không chỉ yên tĩnh mà còn thật kín đáo.

Nhưng cả hai chưa kịp nói gì với nhau thì bất đồ Thượng Quan Lĩnh từ ngoài lao ào vào mạnh như cơn lốc.

Tuy vậy, với thái độ đã trấn tĩnh, lão thái thái liền vẫy tay gọi Thượng Quan Lĩnh:

- Lĩnh nhi có đến cũng tốt. Lại đây. Vì mẫu thân có tin mừng là kể từ nay Châu Sách cũng là dưỡng tử của Lĩnh nhi.

Thượng Quan Lĩnh chấn động:

- Mẫu thân đã quyết định? Nếu vậy, thật mong mẫu thân nên nghe hài nhi một lời, là không phải bất cứ chuyện gì ở bốn phủ cũng cứ cho gã biết.

Lão thái thái cau mặt:

- Sao phải lo ngại? Há không biết nếu có thêm Châu Sách cùng gánh vác thì mọi điều từng gây khó xử cho Lĩnh nhi cũng sẽ mau mau được trút bỏ hay sao? Hay Lĩnh nhi vẫn quyết tự lo liệu tất cả? Cũng chẳng cần mẫu thân bận tâm can thiệp ư? Có phải ý của Lĩnh nhi là như thế chẳng?

Thượng Quan Lĩnh nhăn nhó:

- Nhưng mẫu thân liệu đã am hiểu được bao nhiêu về gã? Có thể trọn tin ở gã chưa? Thú thật, thoát nghe Thu Nguyệt bẩm trình, hài nhi vì đoán biết nên phải vội đến đây.

Lão thái thái cười nhạt:

- Đến thì nên đến, nhưng để ngăn cản chủ ý của mẫu thân thì không nên. Còn tin ở Châu Sách ư? Đừng quên, gã thật tâm và từng có cách cư xử đúng mực như thế nào. Vả lại, Lĩnh nhi cũng chớ quá xem thường tâm cơ của gã. Và sở dĩ cần có lần đàm đạo này, một phần là do gã đề xuất. Như thế cũng đủ hiểu, dù mẫu thân nghe theo

Lĩnh nhi, không thổ lộ mọi điều, thì e rằng tự gã cũng đã đoán biết. Nếu vẫn không tin, sẵn đây Lĩnh nhi sao không hỏi gã cho minh bạch?

Thượng Quan Lĩnh giật mình, chuyển mục quang nhìn qua Châu Sách:

- Người có thể đoán biết ư? Như thế nào?

Châu Sách thản nhiên hỏi ngược lại:

- Có hai nghi vấn, do chưa kịp hỏi lão nhân gia đây, thôi thì đành thỉnh giáo ở Thượng Quan bá phụ. Thứ nhất, nhị thiếu gia tại sao đã lâu không thấy xuất hiện ở đây? Khoan, chờ đã và đừng đáp gì vội. Vì còn nghi vấn thứ hai, đó là tại sao Thượng Quan bá mẫu phải thốt lên là từng lường trước những tai họa thế nào cũng phải xảy đến cho đại thiếu gia? Tuy nhiên, sở dĩ tiểu diệt ngăn, không cho bá phụ đáp vội vì cũng đã tự có những nhận định riêng, là thế này. Thứ nhất, nhị thiếu gia vắng mặt nhất định không hoàn toàn hợp ý của riêng bá mẫu hoặc của tất cả. Thứ hai, sở dĩ như vậy và sở dĩ bá mẫu có vẻ luôn biết trước là thế nào cũng có tai họa xảy ra cho ai đó phải là một trong hai hậu nhân cốt nhục còn lại của bá phụ, có phải cũng vì từ lâu bá phụ đã lỡ đắc tội với ai đó? Đã đắc tội thì phải chịu hậu quả. Một hậu quả mà từ lâu bá phụ dù muốn cũng trút bỏ không được. Phải vậy chăng, hay tiểu diệt đoán sai?

Châu Sách chỉ hỏi cho có lệ. Chứ kỳ thực, qua sắc diện của Thượng Quan Lĩnh, càng nghe Châu Sách tỏ bày từng nhận định thì Thượng Quan Lĩnh tái mặt, cũng đủ cho Châu Sách biết bản thân đã đoán đúng. Thế nên, Châu Sách vẫn bình tâm khi nghe Thượng Quan Lĩnh vụt quát:

- Người là ai? Có thể hiểu quả rõ như vậy thì người chỉ có thể là kẻ được ai đó phái đến dò xét ta. Đúng không?

Do vẫn bình tâm nên Châu Sách nhẹ đáp:

- Để dò xét bá phụ, hãy nên tin, ở quý phủ quả thật đang có nội gián. Nhưng không hề là tiểu diệt. Bởi trái với mọi nghi ngờ, nhất là của lão nhân gia ắt là đang dành cho hài nhi, xin cho hài nhi tự tỏ bày. Rằng hài nhi chỉ là một Châu Sách, vô gia thân cũng chẳng hề có môn phái. Và vẫn có thể nói thêm là mọi dĩ vãng quá khứ hài nhi hiện cũng chẳng có. Điều này là sự thật. Vì cách đây gần ba năm, bỗng một hôm hài nhi chợt tỉnh lại, có thể bảo là sau một cơn mê dài, với phát hiện ở khắp thân đều bị trầy xước, cũng mang nhiều thương tích, thì toàn bộ quá khứ dĩ vãng đã quên sạch, kể cả khi được Bạch thần y đoán chữa trị cũng phải thừa nhận sự thật này. Thế nên là kể từ đó, trong hài nhi chỉ còn lưu giữ những quá khứ gần, cụ thể là những gì từng diễn ra độ ba năm qua. Còn muốn nhớ lại mọi dĩ vãng lâu hơn, xa hơn thì vô khả. Tuyệt đối vô khả.

Lão thái thái kinh ngạc:

- Ý muốn nói là môn phái họ đã ngẫu nhiên bắt gặp và cứu tỉnh người? Kể cả tính danh Châu Sách cũng do họ gọi, nghĩa là tính danh thật của người quyết không như vậy?

Châu Sách lắc đầu:

- Còn nhiều diễn biến nữa từng xảy ra. Khiến trước khi được môn phái họ tình cờ bắt gặp, hài nhi từng được gán cho một tính danh khác. Sau đó, do phát hiện đây chỉ là giả danh, phần thì môn phái họ cũng đã tìm ra nhân vật cũng trùng tính danh tương tự và là tính danh thật, qua nhân vật này, hài nhi mới minh bạch trong quá khứ tính danh đích thực của hài nhi chính là Châu Sách. Lần này thì không còn nhầm lẫn nào nữa. Nhờ đó hài nhi mới dám quả quyết, đích thực hài nhi vô gia thân, vô môn phái xuất thân.

Thượng Quan Lĩnh cau mày:

- Vậy người từng bị gán cho tính danh gì?

Lão thái thái vội xua tay:

- Đừng gây khó cho gã. Bởi nếu gã chỉ có thể thổ lộ như thế cũng đủ hiểu là vì tính danh họ liên quan đến môn phái mà gã không tiện tiết lộ. Tuy nhiên, hãy cho lão thân hỏi câu này. Có phải vì bị phát hiện đã mang giả danh, nghĩa là đã mạo nhận thành nhân vật môn phái họ đang tìm, thế nên người hổ thẹn, tự ly khai và chẳng đủ dũng lược lưu lại cho dù họ sẵn lòng tái thu nhận?

Châu Sách cúi đầu:

- Lão nhân gia quả thật anh minh, đã đoán hiểu đúng tâm sự của hài nhi.

Lão thái thái gật đầu:

- Vậy là mọi sở học người đang hưởng dụng, phần thì do người từng tự tìm thấy, phần nữa là do người thông tuệ tự nghĩ ra thêm?

Châu Sách gật đầu:

- Cũng nói thêm là hài nhi đã nhờ y đạo mong tự lĩnh hội võ đạo và may không thất vọng.

Lão thái thái thất vọng:

- Ý muốn nói xuất xứ võ học của người tuyệt nhiên chẳng hề có danh xưng?

Châu Sách vội lấp liếm, vì có cảm nhận chưa phải lúc nói thật:

- Nhưng bây giờ thì cũng đã có. Hài nhi vì cảm nhận đã có phần tụt thành, vẫn nhớ là do từng khổ luyện trong Tử Vực Tuyền, nên tạm gọi là Du Thủy công phu.

Lão thái thái chau mặt:

- Du thủy công phu? Là ý gì?

Châu Sách giải thích:

- Mọi trở lực đủ mọi chiều của Tử Vực Tuyền nếu vẫn không gây tổn hại cho hài nhi thì phải chăng dù đối đầu chưởng phong hay các kinh lực khác vẫn khó mong làm hài nhi bị tổn hại? Vậy cứ gọi là Du Thủy công phu cho xong.

Lão thái thái vỡ lẽ:

- Thảo nào ba ngày trước, lúc mọi người đang lo cứu mạng Võ nhi, ngay tại đó người lại ngẫu nhiên giao thủ với Lĩnh nhi, lão thân phát hiện người vẫn thản nhiên tiến vượt qua chưởng kinh do Lĩnh nhi xuất thủ, là nhờ Du Thủy công phu?

Châu Sách kinh hãi:

- Diễn biến lúc đó đối với hài nhi là hoàn toàn vô thức. Há lẽ hài nhi từng đối phó Thượng Quan bá phụ như vậy sao?

Thượng Quan Lĩnh cười cười:

- Tuy nhiên mai hậu người đừng liều lĩnh, tiếp tục vận dụng tương tự. Bởi ở lần đó, nếu không phải ta tự thu kinh thì một là người đã bị chưởng thương hoặc hai là người vẫn vô khả tiến nhập thật gần ta như đã xảy ra.

Châu Sách gật đầu:

- Đa tạ bá phụ đã chỉ giáo. Tiểu điệt sẽ luôn ghi nhớ.

Lão thái thái lại chau mặt:

- Cách xung hô nghe vẫn chưa thật thuận tai, vì lẽ ra đã đến lúc nên thay đổi. Và nếu kể cả chuyện này hãy còn miễn cưỡng thì liệu những chỉ giáo và ghi nhớ kia có...

Thu Nguyệt bỗng từ ngoài lao ập vào:

- Đã có biến ở chỗ đại thiếu gia. Lão thái thái, ồ, có cả trang chủ nữa ư? Vậy thì...

Đồng loạt cùng có một phản ứng là Châu Sách và Thượng Quan Lĩnh. Nhưng nếu Thượng Quan Lĩnh khẩn trương lập tức lao trở ra cùng Thu Nguyệt thì Châu Sách có phần chậm hơn do còn dò hỏi lão thái thái:

- Mọi chất độc ở đại thiếu gia nhất định đã được hóa giải toàn bộ. Vì vậy nếu có biến ắt vì nguyên nhân gì khác, lão nhân gia có muốn đến thì hài nhi xin chờ cùng đi.

Lão thái thái gật đầu:

- Tuy vội nhưng vẫn không quên cân nhắc mọi bề. Người như người. Lão thân tin, ắt chẳng bao giờ có những hành sự hồ đồ. Được, hãy đợi lão thân đi cùng.

Và khi ra đến bên ngoài, do cảm nhận có điều kỳ quái, Châu Sách liền nhắm mắt.

Lão thái thái cùng lúc này cũng có vẻ mặt khả nghi, nhất là khi thấy sắc diện nhăn nhó của Châu Sách:

- Có phải người cũng cảm thấy kỳ quái? Vì lẽ ra nếu ở chỗ Võ nhi có biến thì ít nhất cảnh quang quanh đây phải thay đổi. Thậm chí lão thân thấy tất cả hầu như vẫn bình thường. Lạ thật.

Châu Sách lập tức tỏ ra khẩn trương:

- Vậy thay vì vội đến chỗ đại thiếu gia, lão nhân gia nghĩ sao nếu để hài nhi chạy đến với Tuyết Hà? Phần lão nhân gia thì cũng nên đến chỗ Thượng Quan bá mẫu xem sao.

Lão thái thái chộp ngay vào tay Châu Sách:

- Nếu đã nghĩ ở chỗ Võ nhi là cạm bẫy thì tốt nhất là đừng bao giờ phân khai. Lão thân cùng đi với người.

Phát hiện lão thái thái đang run, Châu Sách vội trấn an:

- Vẫn chỉ là một ý nghĩ thoáng qua. Được rồi, hài nhi sẽ luôn bên cạnh, lão nhân gia đừng để kích động thái quá. Đi nào.

Vậy là lần đầu tiên Châu Sách buộc phải thi triển khinh công mang theo một người cùng đi.

Và cũng vì thế, lão thái thái dù cao niên thì vẫn là một nhân vật võ lâm, am hiểu võ công, nên Châu Sách nghe lão thái thái nhắc nhở:

- Chân nguyên nội lực của người tăng tiến hơn lúc trước khá nhiều, là điều lẽ ra người có thể thi triển khinh công nhanh hơn và không chỉ như bây giờ. Vậy sao người không thử đưa toàn bộ chân khí lên thượng bàn? Hạ bàn càng nhẹ, cước trình càng linh hoạt khiến cước lực càng tăng. Hãy thử xem.

Châu Sách tuân lời và làm theo. Đồng thời cũng hiểu chỉ nhờ lão thái thái đang chủ động cầm tay Châu Sách thế nên lão thái thái mới có cơ hội thăm dò, nhân đó nhận biết rõ đâu là nguyên nhân đang ngăn trở thuật khinh công và chỉ cho Châu Sách cách vận dụng đúng theo chân nguyên nội lực bản thân hiện có.

Nhờ đó Châu Sách đưa lão thái thái đi nhanh hơn, và cũng rất nhanh đến được chỗ Tuyết Hà. Và Châu Sách gọi:

- Tiểu thư!

Thượng Quan Tuyết Hà nghe gọi liền tiến ra:

- Sao? Nội tổ mẫu và Châu huynh vẫn chưa đàm đạo xong ư?

Nhẹ thở ra và Châu Sách chủ động gỡ khỏi tay lão thái thái:

- Lão nhân gia nên tạm nghỉ ở đây. Hài nhi hứa sẽ quay lại ngay.

Ngờ đâu lão thái thái không chỉ chộp vào tay Thượng Quan Tuyết Hà mà còn nhanh nhẹn nắm trở lại vào tay Châu Sách:

- Lão thân đã nói rồi, đừng bao giờ phân khai. Hãy mau đi theo chủ ý của người.

Thượng Quan Tuyết Hà hoang mang toan hỏi thì đã bị Châu Sách khấn trương lôi theo.

Châu Sách còn bảo:

- Tiểu thư chớ quá lo lắng. Vì kỳ thực vẫn chưa có gì xảy ra. Mau đi nào.

Có thêm Thượng Quan Tuyết Hà, cả ba cùng thi triển khinh công và điều hệ trọng hơn là nhờ đó đã khiến lão thái thái có trở lại mọi trấn định cần thiết. Thế là lão thái thái bỗng tự cười:

- Bình sinh chưa bao giờ lão thân có những thái độ như hôm nay. Nghĩ lại thật hổ thẹn. Phải chăng là vì có người bên cạnh, một kẻ thừa tâm cơ khiến lão thân không chỉ cảm thấy thừa mà còn tự bộc lộ mọi già cỗi đã theo niên tuế chồng chất?

Thượng Quan Tuyết Hà cũng bớt hoang mang:

- Nội tổ mẫu vẫn còn nhiều bản lĩnh, hơn xa lớp hậu sinh cùng trang lứa hài nhi. Nhưng đã xảy ra chuyện gì khiến nội tổ mẫu gần như thừa nhận đang lo lắng.

Ngờ đâu Châu Sách chột kêu:

- Có dấu hiệu bị phóng hỏa? Tiểu thư hãy mau nhận định đấy là chỗ nào?

Lão thái thái giương đôi mắt già nua để nhìn và chột bủn rủn tứ chi, toàn thân chỉ chực khụy xuống:

- Ôi Lĩnh nhi... Võ nhi...

Châu Sách đang cùng Thượng Quan Tuyết Hà gượng đỡ lão thái thái từ hai bên. Nghe thế Châu Sách ngỡ ngàng:

- Không nhầm lẫn gì chứ? Vì chỗ đang phát hỏa nào phải nơi đại thiếu gia từng lưu ngụ?

Thượng Quan Tuyết Hà đáp trong bàng hoàng:

- Châu huynh chưa kịp đến chỗ đang trị thương của Thượng Quan Vô ư? Vì vẫn lo đại ca có thể lại bị hãm hại, gia phụ đã chiều ý gia mẫu, cho phép đại ca được trị thương ngay trong mật thất, nào phải ở chỗ Châu huynh từng biết.

Tâm cơ máy động, Châu Sách bàng hoàng:

- Vậy là Thu Nguyệt nhũ nương sao?

Ngờ đâu lại nhằm lúc Thu Nguyệt hốt hoảng từ xa lao đến:

- Có địch nhân xâm phạm. Nhiều lắm. Thu Nguyệt mạo muội mượn lệnh trang chủ, đang nhờ mọi tân khách đang tình cờ hiện hữu hỗ trợ bốn phủ đối phó.

Lo sợ từ Thu Nguyệt thế nào cũng có những hành vi bất lợi, Châu Sách ngoài việc giữ tay, kéo lão thái thái và Thượng Quan Tuyết Hà cùng dừng lại, thì cũng đã toan ra tay xuất thủ trước. Chợt Thu Nguyệt bất ngờ khụy xuống, vô tình bộc lộ một khoảng lưng đã đẫm huyết, nhuộm ướt y phục phía sau.

Thượng Quan Tuyết Hà thất kinh vội giằng tay ra và chạy đến với Thu Nguyệt:

- Nhũ nương sao lại thế này? Hãy gắng chi trì, để tiểu nữ giúp nhũ nương điểm huyết chỉ huyết.

Đôi mắt của Thu Nguyệt dần mở đi:

- Địch nhân rất lợi hại. Hạ thủ cũng rất độc ác. Kiếp nạn này bốn phủ e khó qua. Tiểu thư... tiểu thư nên khuyên lão thái thái nhẫn nhịn... Thà chạy để vẹn... tính mạng... Thu Nguyệt không thể... hâu hạ nữa... Vĩnh biệt... tiểu thư... Hự!...

Châu Sách cũng đưa lão thái thái lại gần, nhờ đó càng nhìn rõ thêm thảm trạng cũng là tử trạng của Thu Nguyệt. Vì thế, ngay khi Thu Nguyệt trút cạn hơi thở cuối cùng, Châu Sách lập tức chộp vào tay Thượng Quan Tuyết Hà hối hả lôi đi:

- Nhũ nương đã tử vong, không còn cứu vãn được nữa. Tiểu thư còn không mau chạy ư? Đi nào.

Do vận toàn lực nên Châu Sách dễ dàng lôi Thượng Quan Tuyết Hà đi. Kể cả lão thái thái cũng được Châu Sách tiếp tục đưa đi cùng.

Dù vậy, chạy thì chạy nhưng lão thái thái cũng vội hỏi:

- Châu Sách người định chạy theo hướng nào? Vì muốn tránh chạm trán với bọn địch nhân thì đâu thể chạy không chủ đích?

Châu Sách vẫn tiếp tục chạy, cũng may đã được Thượng Quan Tuyết Hà cùng chủ động chạy theo nên Châu Sách mới dám mở miệng phát thoại, bảo:

- Nếu có lão nhân gia vẫn đủ trấn tĩnh chỉ điểm thì còn gì bằng. Vì hễ tự quyết định thì hài nhi trộm nghĩ chỉ quay lại chỗ đại thiếu gia là an toàn nhất.

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình:

- Nhưng ở đây đã bị phóng hỏa, liệu còn chỗ nào ẩn náu mà quay lại?

Ngờ đâu lão thái thái lại tán đồng:

- Cách này quả cao minh. Vậy đi mau. Nhưng đừng quên, dù trời sắp tối dần thì ở đây vẫn quá sáng, e khó che dấu hành tung.

Châu Sách ngược nhìn trời cao:

- Sắp tối rồi sao? Vậy thì đừng đến đây nữa. Trái lại hãy làm như thế này.

Châu Sách dừng lại, tự lấy tay chà xuống đất bần, sau đó cũng tự bôi bần khắp mặt.

Thượng Quan Tuyết Hà nhăn mặt:

- Để làm gì?

Lão thái thái cũng ngơ ngác không hiểu.

Châu Sách liền giải thích:

- Phạm vi quanh phủ khá rộng, thà nhân trời tối tìm chỗ ẩn thân bên ngoài ắt thuận lợi hơn. Và cũng nhờ đó, ta ở trong tối, địch ở ngoài sáng, chẳng phải dễ đối phó hơn sao, thay vì tự chui vào tuyệt lộ?

Tĩnh ngộ, lão thái thái bảo:

- Vậy mau bôi bần hộ lão thân. Dù đâu là lần đầu lão thân phải chịu thảm nhục thế này.

Sau khi bôi bần, có thể quả quyết chỉ giữa họ mới nhận được nhau, hướng hồ sau đó cả ba cùng hòa lẫn vào một chỗ huyền ảo để cuối cùng tìm ra được một chỗ ẩn thân là nấp vào giữa rặng liễu um tùm buông rữ thật thấp.

Ở đây, Châu Sách khẽ thì thào:

- Tiếng sát phạt giao đấu vẫn vang dậy, lão nhân gia nghĩ sao, hài nhi có cần kín đáo đi thám thính khắp lượt, nhất là để tìm hiểu số phận của... những người còn lại?

Thượng Quan Tuyết Hà bật rên:

- Tuyết Hà cũng muốn đi. Vì gia phụ, gia mẫu và nhất là đại ca chẳng rõ mệnh hệ thế nào?

Châu Sách khuyên nhủ:

- Sẽ rất nguy hiểm, nhất là chẳng còn ai bên cạnh để chăm sóc lệnh tổ mẫu.

Lão thái thái chợt bảo:

- Lão thân sẽ không sao đâu. Và nếu không ngại, hài tử người nên đưa Tuyết Hà cùng đi thì hơn.

Châu Sách giật mình:

- Như vậy cũng được. Nhưng lão nhân gia phải hứa đừng vì quá khích bộc lộ hành tung. Ngược lại, hài nhi cũng hứa sẽ luôn giữ Tuyết Hà thật an toàn và quay lại với lão nhân gia.

Lão thái thái âm ừ:

- Người ngại lão thân sính cường, sẽ thí mạng già chỉ đổi mỗi một mạng bọn chúng thôi sao? Đâu dễ như vậy. Trái lại, một khi mạng già này còn chỗ hữu dụng thì lão thân quyết lưu lại, nhất định sẽ có lúc cho chúng biết thế nào là lợi hại. Hãy đi đi và lão thân nguyện ủy thác Tuyết Hà cho người.

Châu Sách cùng Tuyết Hà lên lách ra và từ đó cứ men theo các chỗ tối để đi lại khắp nơi. Dĩ nhiên có không ít lần cả hai suýt chạm địch. Nhưng lần nào cũng vậy, hễ kịp phát hiện thì Châu Sách kéo Tuyết Hà tránh trước, lại còn thì thào bảo:

- Đối đầu lúc này là tự sát, chi bằng cứ lánh mặt, lo gì mai hậu không có cơ hội phục hận.

Nhưng Tuyết Hà vẫn hỏi:

- Địch nhân đều che kín diện mạo. Lẽ ra Châu huynh nên tìm cơ hội dò xét rõ lai lịch họ ra sao?

Châu Sách tán đồng:

- Nhưng chưa phải lúc này. Tiểu thư đừng lo, cơ hội còn nhiều và tại hạ tin ắt sẽ có lúc chính họ cụng tự bộc lộ chân tướng lai lịch. Đi nào.

Và cũng có lần vì chẳng kịp phát hiện nên họ thật sự chạm địch.

Thượng Quan Tuyết Hà nhận định đúng, địch nhân đả khôn ngoan dùng mảnh vải đen che kín diện mạo. Do vậy, khi bị phát hiện, thừa lúc kẻ địch giật mình chực quát hỏi và chưa kịp xuất thủ, Châu Sách vụt chớp động bằng một bộ pháp quái đản, thần tốc tiến sát vào địch nhân và lẳng lẳng hạ thủ. Địch ngã xuống, không một tiếng kêu, kể cả lúc ngã cũng không thể gây thành tiếng động vì đã được Châu Sách nhẹ nhàng đỡ theo cho đến khi nằm dài.

Tiếp đó, Châu Sách kéo tay Tuyết Hà đi mau:

- Chỉ chậm chân là địch có thể ùn ùn kéo đến ngay. Đi nào.

Được một lúc, tự Châu Sách chợt xé ra từ vạt áo hai mảnh vải. Trao cho Tuyết Hà một, Châu Sách bảo:

- Dường như địch nhận ra nhau nhờ đều che mặt. Lẽ ra chúng ta cũng nên hành động như họ. Nào, làm đi. Hay để tại hạ giúp?

Thượng Quan Tuyết Hà tự buộc lên mặt được:

- Châu huynh không đề phòng sẽ có người ngộ nhận hai chúng ta cũng là địch sao?

Châu Sách lắc đầu:

- Đúng như nữ nương kịp bấm báo, địch quá đông và lại hạ thủ rất tàn độc. Tại hạ e người của quý phủ nếu còn thì chẳng được bao nhiêu. Thôi, hãy đi mau nào. Cần nhất là mau dò tìm tung tích của bá phụ, bá mẫu và đại thiếu gia.

Thượng Quan Tuyết Hà thán phục và bớt lo vì đã có Châu Sách bên cạnh:

- Như Châu huynh đã thay đổi ý định, vừa trở thành một trong những ca ca của Tuyết Hà?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Kỳ thực thì giữa lệnh tổ mẫu và tại hạ cũng nhận ra là rất cần đến nhau. Nếu tiểu thư không chê bỏ thì tại hạ nguyện ý quan tâm chăm sóc như một hảo muội tử.

Bỗng có tiếng kêu rên khẽ thốt lên:

- Thì ra là Châu thiếu hiệp? Ôi... Tiểu nhân đau đến chết đi mất. Nếu phải tiểu thư... xin mau cứu tiểu tỳ.

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình:

- Hồng Đào...

Châu Sách vội chui vào một lùm cây tối đen và nhìn thấy ngay một tiểu a hoàn Hồng Đào cũng chung thảm trạng tuyệt vọng như từng thấy ở nữ nương Thu Nguyệt:

- Hồng Đào tiểu muội muội. Ta đây. Châu Sách của tiểu muội muội đây. Nhưng thật đáng tiếc vì ta chẳng thể giúp gì cho tiểu muội muội.

Thượng Quan Tuyết Hà phục người ngồi cạnh Hồng Đào:

- Người đây rồi. Còn Xuân Đồng thì sao?

Hồng Đào chực thở hắt ra:

- Tiểu thư... Hồng Đào cố chi trì là mong báo về Xuân Đồng. Ắ... chính ả đã phóng hỏa... Tận mắt Hồng Đào nhìn thấy. Thế là... thế là...

Sợ Hồng Đào sẽ sớm trút cạn hơi thở tương tự như Thu Nguyệt, Châu Sách liền lĩnh truyền chân khí:

- Xuân Đồng là nội gián sao?

Hồng Đào nhờ được truyền chân khí nên vẫn chi trì:

- Muội chỉ lo không ai chăm sóc tiểu thư. Nhưng nếu đã có Châu thiếu hiệp... thì muội an tâm rồi. Vậy là Châu thiếu hiệp... dù mất muội này vẫn còn muội muội khác... Thôi thì. Hự...

Hồng Đào vẫn chết. Và không chết sao được khi giữa lưng Hồng Đào đã bị phá thủng, một tử trạng tương tự Thu Nguyệt, với máu huyết từ đó mãi tuôn trào đến cạn.

Thượng Quan Tuyết Hà bỗng rít:

- Xuân Đồng! Ta chưa từng bạc đãi người mà. Sao lại như vậy chứ? Tại sao?

Sợ Thượng Quan Tuyết Hà quá phần khích ắt dẫn đến hậu quả không hay, Châu Sách vội dụng lực kéo nàng đi.

Nhưng chỉ đi một đoạn ngắn, Châu Sách hốt hoảng kéo Thượng Quan Tuyết Hà quay lui và chui trở lại cạnh thi thể Hồng Đào.

Thượng Quan Tuyết Hà đã biết có chuyện bất ổn, vội bế khí và phục người ngồi im.

Bên ngoài, có hai nhân vật rảo bước đi lướt qua. Một người chợt hỏi:

- Chẳng ai trong bốn môn hạ thủ, kể cả phóng hỏa cũng không. Há lại có sự trùng hợp, cùng lúc với bốn môn, đã có kẻ nhanh tay hơn, trước thì kết liễu hai phụ tử lão thất phu Thượng Quan Lĩnh, sau mới phóng hỏa toan hủy diệt dấu tích? Ai vậy?

Châu Sách thất kinh, lập tức kip chế ngự huyết đạo toàn thân của Thượng Quan Tuyết Hà ngay khi nghe nhân vật bên ngoài hỏi câu: "Ai vậy?".

Ngờ đâu sau đó cả hai vẫn cứ lướt đi, Châu Sách vỡ lẽ, vội giải huyết cho nàng:

- Ta cứ ngỡ là do Tuyết Hà muội gây kinh động đến họ.

Không ngờ Thượng Quan Tuyết Hà đáp lại:

- Nhưng Châu đại ca ra tay cũng đúng. Vì suýt nữa muội đã kêu lên. Tuy nhiên, vậy là phụ thân muội đã... a...

Hốt hoảng, Châu Sách vội khuyên bảo nàng:

- Này, đừng khóc. Đừng gây kinh động chứ? Đi nào. Vì còn tìm tung tích của bá mẫu nữa. Muội có muốn đi không? Vậy đừng bi lụy nữa.

Cả hai lại đi, sau cùng dần thất vọng, xen lẫn những hy vọng ngấm ngấm, quay trở lại chỗ lão thái thái đang chờ.

- o O o -